

ствува до 1918 въ I Софийска гимназия. 1914 отива при Марто въ Берлинъ да изучи особеностите на неговата цигулкава школа. Отъ 1918 се занимава съ педагогическа дейност, за която целъ основава, съ разрешението на М. Н. П., единъ частенъ музикаленъ институтъ. Отъ 1922 е преподавателъ въ държавната музикална академия, а отъ 1928, следъ конкурсъ — редовенъ. Презъ 1927/28 е членъ на управителния комитетъ на Народната опера. Писалъ статии въ наши списания и вестници, а също и въ чужди: „Le monde musical (Парижъ)“, „Musique“, „Musika“ (Варшава). Редактиралъ периодическо издание — „Библиотека Музика“, отъ която, въ неговъ преводъ, сж излъзали до сега 4 номера: „Бетховенъ“ отъ Вагнеръ, „Моцартъ“ отъ Камилъ Белегъ, „Вагнеръ“ отъ Едуардъ Шуре и „Паганини. Отъ ноември 1931 е назначенъ отъ М. Н. П. за и. д. директоръ на Държавната музикална академия.

А балата, ит. A ballata, като балада, въ баладенъ тонъ (стиль), баладно. **Абандонаменте**, ит. Abbandonatamente — преданно, всеотдайно.

Абатини, Антонио Мария — Abbatini Antonio Maria, род. 1595 въ Тиферно, умрълъ 1677 с. т.; значителенъ компонистъ отъ римската школа, писалъ, главно, черковна музика за много гласове и хорове. Отъ излъзлите отъ печатъ духовни творби, важни сж: 6 тома свещени пѣсни (Sacre canzoni), между които — една литургия на 16 гласа и единъ антифонъ за 12 тенора и 12 баса; а отъ непечатанитъ — тѣзи за 8 хора и една драматическа кантата. Въ операта си Del male in bene „Отъ зло за добро“, (Римъ 1654), която е една отъ най-старитъ комически опери, А. за пръвъ пѣтъ употребява значителенъ ансамбъл и, поради това, тази опера има историческо значение.

А батута, ит. A battuta, въ тактъ, по мѣрка, точно.

Абдулъ Кадиръ — арабски музикаленъ писателъ отъ XIV ст. Отъ неговитъ съчинения до насъ сж достигнали следнитъ: „Събирачъ на мелодии“, „Цельта на мелодиятъ при композицията на тоноветъ и мѣрките“ и „Ценността на мелодиятъ въ науката на музикалнитъ цикли“.

Абей, Джонъ — Abbey John, прочутъ

майсторъ-строителъ на органи, род. 22 декемврий 1785 г. въ Уйлтонъ, ум. 19 февруари 1859 въ Версайль при Парижъ; презъ 1826 отива при парижкия фабрикантъ на пиана Ерардъ, а подиръ 4 години става самостоятеленъ и пръвъ въвежда въ Франция пневматическия механизъмъ.

Абелъ, Джонъ — Abell John, знаменитъ англ. алтистъ-пѣвецъ, лаутистъ и компонистъ на комически вокални творби, роденъ окт. 1660, ум. 1724 въ Кембриджъ. Отъ творбитъ му най-ценни сж: „Les airs d'Abell pour le concert“ и „Collection of songs“ — сборници отъ арии и пѣсни.

Абендротъ, Херманъ — Abendroth Hermann, диригентъ, род. 19 януари 1883 въ Франкфуртъ а. М., ученикъ на Луд. Туйле и Ана Лингенханъ-Хирцелъ, диригентъ въ Мюнхенъ, Любекъ, Есенъ, градски музикдиректоръ и директоръ на консерваторията въ Кьолнъ, 1922/23 диригентъ на симфоничнитъ концерти на държавната опера въ Берлинъ.

А bene плачито ит. A bene placito, споредъ вкуса.

Абертъ, Йоханъ Йозефъ — Abert Johann Joseph, род. 21 септемврий 1832 въ Кошовицъ (Чехия), умр. 1 априлъ 1915 въ Штутгартъ. Талантливъ компонистъ, ученикъ на Китль и Томашекъ въ пражката консерватория, 1852 контрабасистъ, а въ 1867 капелмайсторъ на Штутгартската дворцова капела. Творби: две симфонии — С moll и С dur, симфоническа поема „Кохумцъ“, нѣколко опери: „Кралъ Ендьо“ (1862), „Екксхардъ“ (Берлинъ 1878) и др. увертюри, квартети и пѣсни. Ценни сж и неговитъ преработки за оркестъръ на Баховитъ fugи G dur и G moll.

Абертъ, Йоханъ Херманъ — Abert Johann Hermann, синъ на предишния, известенъ музик. изследвателъ, род. 25 мартъ 1871 въ Штутгартъ, умр. 13 августъ 1927 с. т. Следъ като учи при баща си и свършва консерваторията въ Штутгартъ, той следва класическа филология, свършва като d-r phil. Тюбингенския университетъ, следъ което посещавалъ четири години на изучавање музикалната наука при Берлинския университетъ; доцентъ по музикознание въ университета въ Хале, после професоръ и директоръ на единъ